

דף מד.

עין משפט ב.

יו"ד סימן ה סעיף ג.

ג. ד. שנים ששוחטים בין שאוחזין בסכין אחד בין שכל אחד בסכינו ונתכוון אחד מהם לדבר הפוסל, הרי זו שחיטה פסולה^פ. וכן אם שחטו זה אחר זה ונתכוון אחד מהם לשם דבר הפוסל השחיטה פסולה. במד"א כשהיה לו בה שותפות^צ אבל אם אין לו בה שותפות אינה אסורה שאין אדם אוסר דבר שאינו שלו, ואין כוונתו אלא לצערו.

הגה: ויש אוסרין בכל ענין משום מראית העין^ק, ויש להחמיר.

עין משפט ג.

או"ח סימן לד סעיף ב.

ב. ב. ירא שמים יצא ידי שניהם ויעשה ב' זוגות תפילין ויניח שניהם ויכוין בהנחתם באותם שהם אליבא דהלכתא בהם אני יוצא ידי חובתי והשאר הם כרצועות בעלמא^ר, שמקום יש בראש כדי להניח שתי תפילין וכן בזרוע.

ואם אינו יודע לכוין ולהניח שניהם יחד, יניח האחד ויסלקו מיד ויניח האחר על סמך ברכה הראשונה. וי"א דאם לא יוכל להניח בבת אחת יניח של רש"י תחלה ויסלקם^ש ויניח אח"כ של ר"ת ויברך על של רש"י אבל של ר"ת יניחם בלא ברכה אבל יקרא בהם שמע וכן והיה אם

פ. שם במשנה.

צ. והוא שיש לו שותפות בה כ"כ הרמב"ם בפ"ב. שהביאו המחבר בסי' ד' סעיף ד' אבל לדעת הרא"ש אפי' יש לו שותפות בה אינו אוסר הכא אסור כשיש לו בה שותפות שכאן א"ל לצערו כמכוון דאדרבא הרואה סבור שמכוון למצוה, אבל כשאין לו בה שותפות אינה אסורה. עיין ש"ך ס"ק י'.

ק. ב"י בשם הרא"ש והטור והגם שכתב הרמ"א דיש להחמיר אם יש צד להקל כגון בתערובות יש להתיר. כ"כ בט"ז.

ר. ולפי דברי האריז"ל שניהם קודש וצריך להניח שניהם ביחד, והוא משער הכוונות בדרושי תפילין דרוש ו'. ועיין שם במעלתם וסדר הנחתם, ובקול יעקב אות ד'.

ש. וי"א אם טעה והניח תפילין וסבר שהם של רש"י ואחרי התפלה חלצם ומצאם של ר"ת יניח של רש"י בברכה שוב כמנהגו, קול יעקב אות ה'.

שמוע ת.

דף מד:

י"ד סימן קמב פנייה יד

עין משפט א.ד.

יח. מרחץ שיש בה אלילים מותר לרחוץ בה משום שנעשית שם לשם נוי ולא לשם לעבדה * שם ונאמר "אלהיהם תשרפון באש" ודרשו בזמן שהם נוהגים בהן מנהג אלהות ולא בזמן שמבזים אותם כגון זו שעומדת על הביבין וכולם משתינים בפניה. אבל אם היה דרך עבודתה בכך אסור.

א"ח סימן פה פנייה ב

עין משפט ב.ג.

ב. אפי' להרהר בד"ת * אסור בבית הכסא ובבית המרחץ, ובמקומות המטונפים והוא מקום שיש בו צואה ומי רגלים. דברים של חול מותר לאומרם שם בלשון הקודש *.
הכינויים כגון רחום * חנון נאמן וכיוצא מותר לאומרם שם, אבל שמות שאינם נמחקים * אסור להזכירם * שם. ולהפריש מדבר אסור שם מותר * אפי' בלשון הקודש.

- ת. אבל פ' ויאמר לא יקרא דלא נזכר בה תפילין, ולכן לא הוי כמעיד עדות שקר אם לא יקרא אותה בהם.
א. ממשנה בע"ז דף מ"ד.
ב. ווע"כ יחשוב שם חשבונותיו כדי שלא יבא לידי הרהור בד"ת, כ"כ בספר חסידים סי' תקמ"ו או בבנינים נאים, כה"ח אות ד', ועיין בכה"ח אות ח' מירושלמי מש"כ.
ג. ומדת חסידות להחמיר, כה"ח אות י"א.
ד. וידעת הראב"ד אסור שם "רחום" דלא מצאנו רחום אלא להקב"ה וראוי להחמיר, כה"ח אות י"ג.
ה. וידוע דלא דוקא שאינם נמחקים שהרי שלום נמחק ואסור להזכירו, מ"א ס"ק ג'. כה"ח אות י"ד.
ו. ואפי' בלשון לעז, כה"ח אות ט"ו.
ז. ולפ"ז אם נכנס לו הרהור רע מותר להרהר בד"ת דהוי אפרושי מאיסורא, כה"ח אות ט"ז.

הגה: במקום שמותר להרהר בד"ת מותר לפסוק דין ובלבד שלא יאמר טעמו.

עין משפט ד.

יו"ד סימן קמב סעיף יד

עיין לעיל עין משפט א.ד.

עין משפט ה.

יו"ד סימן קלט סעיף ו

ו. יא. כל מה שרואין שמכניסין אותו לאלילים ועדיין לא נכנס מותר שעדיין לא נעשה תקרובת לע"ז.